

[Ragnhild Andersen.]

ninger, den indeholder over for unge mennesker, som samfundet ikke kan anvise arbejde.

Efter vor opfattelse kunne loven imidlertid blive god, hvis dens bestemmelser virkelig blev udarbejdet med sigte på at gøre noget ved ungdomsarbejdsløsheden, at komme den til livs og at sikre de unges uddannelse. Sådanne foranstaltninger har vi talt for her i tinget, og min gruppe har stillet forslag om samfundsmæssige indgreb til afhjælpning af ungdomsarbejdsløsheden, til oplæring og uddannelse af ungdommen, og vi har stillet forslag om statsstøtte til iværksættelse af beskæftigelses- og arbejdsfremmende foranstaltninger for ungdommen.

Der er nu gået snart 5 år, siden loven sidst var til revision. I disse 5 år er de unges vanskeligheder blevet større og større år for år. Tusinder af dem, der kommer ud af skolerne, ved med bestemthed, at til dem er der ingen læreplads, ingen chance for at komme ind i et eller andet fag eller til en eller anden uddannelse. Allerede som 14—15-årige må mange se i øjnene, at arbejdsløsheden lurar på dem. Til næste år, i 1960, kommer det hidtil største antal unge ud af skolerne. Man forventer med nogenlunde sikkerhed, at antallet kommer til at ligge på omkring 90 000, der kommer ud af skolen som 14-årige. Det er lige på det tidspunkt, da der gennemføres en forhøjelse af aldersgrænsen, således at man skal være 67 år, før man kan begære sin folkepension. Det vil sige, at de ældre får en 2 års længere arbejdsperiode, men i det interval kommer de 90 000 unge 14—15-årige ud i det praktiske liv.

Nu lever vi ikke i miraklernes tid, hvor sådanne spørgsmål som beskæftigelse og oplæring løser sig selv, men man skulle næsten tro det, når man ser, at ikke alene regeringen, men hele det politiske udvalg, der består af repræsentanter for de partier, der sidder i finansudvalget, altså alle partier med undtagelse af kommunisterne, enstemmigt opfordrer ministeren til blot og bart at udskyde revisionen af denne lov, der så smukt kaldes lov om foranstaltninger til imødegåelse af ungdomsarbejdsløsheden, til næste år, og udvalget gør det med den begrundelse, at man er enig om, at loven ved siden af det beskæftigelsesmæssige bør

have et uddannelsesmæssigt sigte, specielt for ikke-faglærte unge.

Vi kan ikke have noget at indvende imod, at loven også tager sigte på uddannelsen, men den bør under alle omstændigheder først og fremmest sigte mod beskæftigelsen. Man begrundar udskydelsen af lovens revision med, at der sidder en kommission og arbejder med spørgsmålet om uddannelsen af ikke-faglærte, og denne kommission forventes at ville afgive sin betænkning omkring nytår 1959. Efter at have gjort opmærksom på, at det nok vil være hensigtsmæssigt ikke bare at afvente denne kommissions betænkning, men også de resultater, som kommissionen måtte komme til, deres gennemdrøftelse på forskelligt hold inden for de forskellige instanser, som beskæftiger sig med ungdommens uddannelse, siger man så, at man også vil afvente den revision af loven om ungdomsundervisning, der også skulle komme til næste år. Med andre ord: der ventes. Det ene udvalg venter på det andet udvalg og på den tredje kommission. Den ene instans skyder det hen til den anden, og det vil altså sige, at man i bedste fald — og jeg tror ikke, det vil blive tilfældet efter alle de forbehold, der er taget ved behandlingen af dette lovforslag — til næste år kan forvente, at der kommer et forslag om en revision; jeg hører her i dag, at der er enkelte partier, der mener, at den bør tilsigte en afvikling af foranstaltningerne til imødegåelse af ungdomsarbejdsløsheden.

Det mangler ikke på fagre ord, der skal begrunde, hvorfor hverken det politiske udvalg eller regeringen har en døjt at sætte ind imod den rådende mangel på lærepladser, på uddannelsesmuligheder og på beskæftigelse til Danmarks ungdom. Ikke engang en smule redegørelse fra ministeren eller fra udvalget eller fra de politiske partiers talsmænd her i salen kan man få i anledning af lovforslaget. Det er derfor ikke svært at fatte, at mange unge ikke kan få sig selv til at interessere sig for det parlamentariske liv og det, der foregår her på Christiansborg. Magen til interesseløshed, ja, man kunne fristes til at sige evneløshed, som den, der lægges for dagen her fra det nedsatte politiske udvalgs side, skal man lede længe efter.

Det er nemlig ikke sådan, at man ikke